

РЕШЕНИЕ

№ 2005

гр. София, 22.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Ирина Стоева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Пепа Маринова-Тонева Въззивно гражданско дело № 20211100507027 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 20046325 от 18.02.2021 г. по гр.д. № 7743/2019 г. Софийски районен съд, 127 състав отхвърлил предявения от Н. Й. М., ЕГН *****, срещу Ив. С. Ив., ЕГН *****, иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 2 000 лв. – частична претенция от вземане в размер на 10 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, срам, огорчение, накърняване на личната му чест, достойнство, доброто име в обществото и в професионалната му среда, причинени от неправомерни действия на ответника, изразяващи се в изразени неверни и клеветнически твърдения, както следва: в обяснение до 08 РУ-СДВР от 14.05.2018 г. по пр.пр. № 21870/2018 г. по описа на СРП („...с него се возеше Н. Й. М., полицаи, който също ми показва картата си и ми каза, нали знаеш кой съм и с едно телефонно обаждане те няма...“), ДП № 33833МК-696/2018 г. по описа на 08 РУ-СДВР, жалба до СРП вх. № 33830092303/08.05.2018 г. („...Н. Й. М., за когото знам, че е полицаи в ГДБОП и живее в „Красна поляна“. Той също размахва служебната си карта и казва – Ти знаеш ли кой съм? Мога да направя така да

те няма вече...” и жалба до министъра на вътрешните работи с вх. № 812102/16.05.2018 г., в която също било посочено името на ищеца и били цитирани посочените реплики. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът е осъден да заплати на ответницата сумата 800 лв. – разноски по делото.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ищеца Н. Й. М., който го обжалва изцяло с оплаквания за неправилност – неправилно приложение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Неправилно районният съд не кредитирал показанията на св. Р.В., който бил пряк очевидец на случилото се и бил разпитван в производството, инициирано по жалбата на ответницата. Житейски неиздържано било, че св. В. би бил заинтересован да навреди на майката на детето си. Освен това по делото се съдържали всички данни и доказателства за депозираната от ответницата жалба до министъра на вътрешните работи. Не можело страна в процеса да носи отговорност за неправилно и/или сгрешено деловодно водене на регистрите. Исканите от ответника доказателства по НАХД № 14270/2019 г. по описа на СРС, НО, 109 състав „носело в себе си“ въпросната жалба. Съдът неправилно формирал вътрешното си убеждение, като дал вяра само и единствено на показанията на лелята на ответницата. Същите били заинтересовани и непреки – възпроизвеждали възприятия на трето лице, а именно детето на В. и И.. Това лице не било разпитано като свидетел в процеса. Показанията на свидетелите на ответницата не кореспондирали с обективната истина и със събраните доказателства. Поради това моли съда да отмени атакуваното решение и вместо това постанови друго, с което да уважи предявения иск. Не претендира разноски.

Въззиваемата страна Ив. С. Ив. с отговор по реда на чл. 263, ал. 1 ГПК оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението като правилно. Претендира разноски за въззивното производство съгласно списък по чл. 80 ГПК.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от надлежна страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

За да се произнесе по основателността на жалбата, Софийски градски съд като въззивна инстанция обсъди събраните по делото доказателства съобразно чл. 12 и чл. 235, ал. 2 и 3 ГПК, във връзка с изтъкнатите доводи,

при което намира следното:

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл. 45 ЗЗД за сумата 2 000 лв., представляваща част от обезщетение за неимуществени вреди с цял размер 10 000 лв., вредите изразяващи се в притеснения, срам, огорчение, накърняване на личната чест, достойнство, доброто име на ищеца в обществото и в професионалната му среда, причинени от противоправно поведение на ответницата - неверни и клеветнически твърдения, както следва: в обяснение до 08 РУ-СДВР от 14.05.2018 г. по пр.пр. № 21870/2018 г. по описа на СРП - „...с него се возеше Н. Й. М., полицаи, който също ми показва картата си и ми каза, нали знаеш кой съм и с едно телефонно обаждане те няма...“), ДП № 33833МК-696/2018 г. по описа на 08 РУ-СДВР; жалба до СРП вх. № 33830092303/08.05.2018 г. - „...Н. Й. М., за когото знам, че е полицаи в ГДБОП и живее в „Красна поляна“. Той също размахва служебната си карта и казва – Ти знаеш ли кой съм ? Мога да направя така да те няма вече...“, и жалба до министъра на вътрешните работи с вх. № 812102/16.05.2018 г., в която също било посочено името на ищеца и били цитирани посочените реплики

С отговора на исковата молба, депозиран в срока по чл. 131 ГПК, ответницата е оспорила предявения иск. Твърди, че не е разпространявала клеветнически твърдения за ищеца, а изложеното от нея отговаря на истината. Поддържа, че ищецът и Р.С. В., с когото ответницата живяла на семейни начала в периода от края на 2011 г. до 18.02.2016 г., са близки приятели. Излага подробни твърдения за влошените отношения между нея и Р.В., с когото трябвало да контактуват при осъществяване режима на лични отношения на В. с общото им дете Дарина. При вземане и връщане на детето В. винаги бил придружаван от ищеца М., като и двамата я заплашвали, че ще й вземат детето и ще я съсипят. Искала е от съда да отхвърли иска.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Обжалваното решение е валидно и допустимо. Настоящият състав

намира, че при постановяване на решението не са нарушени императивни материалноправни норми, то е правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния съд, а с оглед доводите в жалбата следва да се посочи следното:

Съгласно чл. 45, ал. 1 ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Предпоставките на деликтната отговорност са: противоправно деяние – действие или бездействие, вреда, причинна връзка между деянието и вредата, вина. В тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване твърдяното противоправно деяние, настъпилата вреда и причинната връзка между деянието и вредата. Вината се предполага до доказване на противното, като в тежест на ответника е да обори установената в чл. 45, ал. 2 ЗЗД презумпция. Предпоставките следва да са налице кумулативно.

В случая правилно първостепенният съд, въз основа на съвкупната преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства е приел, че по делото не е доказано противоправно поведение на ответницата. Между страните не е било спорно и се установява, че в жалба до СРП вх. № 33830092303/08.05.2018 г. и в обяснение до 08 РУ-СДВР от 14.05.2018 г. по пр.пр. № 21870/2018 г. по описа на СРП ответницата е изложила твърдения за упражняван върху нея от страна на Р.В. психически тормоз и за това, че на 06.05.2018 г. същият е отправил заплаха към нея за живота ѝ. В посочените два документа ответницата е изложила и твърдения, че на посочената дата Р.В. е бил придружаван от ищеца Н.М., който ѝ показал служебната си карта и изрекъл думите: „Ти знаеш ли кой съм? Мога да направя така да те няма вече ...“.

Въззивният съд споделя извода на СРС, че по делото е установена истинността на тази информация, а следователно подаването на жалба и даването на обяснения от ответницата не съставлява противоправно поведение. Доводите във въззивната жалба, че съдът неправилно не кредитирал показанията на св. В. са несъстоятелни. От приетите писмени и гласни доказателства се установяват по безспорен начин влошените отношения между ответницата и св. В. и множеството водени съдебни дела, като във връзка с действията на В. на 06.05.2018 г. е било водено досъдебно производство. Следва да се вземе предвид и обстоятелството, че с влязло в

сила на 05.02.2021 г. решение по НАХД № 14270/2019 г. по описа на СРС, 109 състав ответницата е била оправдана за извършване на престъпление по чл. 290а НК за това да е потвърдила неистина в писмената декларация, подадена на 16.05.2018 г. в производството по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН във връзка с отправени от свидетеля Р.В. към нея заплахи за живота ѝ на 06.05.2018 г. Свидетелят В. е очевидно заинтересован от изхода на спора, поради което показанията му не могат да бъдат кредитирани. А че свидетелят е бил мотивиран да навреди на майката на детето си (житейски издържано или не) е видно и от даваните от него показания по образуваното срещу ответницата НАХД.

Същевременно в правилно приложение на процесуалните правила, и след извършена преценка по реда на чл. 172 ГПК районният съд е кредитирал показанията на свидетелите Т. и С., последната леля на ответницата. Показанията на последната, макар не в цялата си част преки, са достоверни и кореспондират с приетите материали по НАХД № 14270/2019 г. по описа на СРС, 109 състав. Показанията ѝ в частта им относно отправените заплахи от ищеца към ответницата на 06.05.2018 г. са основани не само на споделено от ответницата непосредствено след инцидента, но и на споделеното впоследствие от детето на И.И. и Р.В. – Дарина, която е била очевидец на събитията и ѝ разказала, че е видяла ищеца да размахва картата си пред майка ѝ - ответницата, и го е чула да изрича думите: „Нали знаеш кой съм аз и с едно телефонно обаждане няма да те има“. Сам по себе си фактът, че свидетелските показания не почиват на преки и непосредствени възприятия не може да обоснове извод за тяхната недостоверност, а оттам и констатация, че твърдените от свидетеля факти не са се осъществили. Това още повече важи в случая, тъй като освен ищеца, приятеля му св. В. и ответницата, единствен пряк свидетел на събитията на 06.05.2018 г. е било малолетното дете на И. и В., родено на 16.08.2012 г., което вече в достатъчна степен е било травмирано в качеството му на обект на експертизи в производството по ЗЗДН и като свидетел по наказателното дело.

Първостепенният съд правилно е приел и че при доказателствена тежест за ищеца съобразно чл. 154, ал. 1 ГПК, същият не е установил при условията на пълно и главно доказване твърдението си по подадена жалба от ищцата с вх. № 812102/16.05.2018 г. да е била образувана преписка от вътрешноведомствената структура и издадена заповед № 12663-1599/29.06.2018 г. на директора на ГДБОП за установяване неправомерни

действия от страна на ищеца. Съгласно приетото писмо от МВР - Дирекция „Инспекторат“ от 28.07.2020 г., в посочената дирекция не са били установени данни за постъпил сигнал с вх. № 812102-1203/16.05.2018 г. от Ив. С. Ив. през 2018 г. и за извършена проверка по него. В мотивите на решението по НАХД № 14270/2019 г. по описа на СРС, 109 състав действително се съдържат данни за такава преписка, но не и за съдържанието на подадения сигнал. Мотивите на съдебен акт не са годно доказателствено средство за установяване на твърдения на страната. Но дори по делото да беше установено, че в сигнал до МВР ответницата е изложила същите твърдения по отношение на ищеца, предвид приетото, че по делото е доказана истинността на тези твърдения, този факт по никакъв начин не може да обуслови извод за основателност на предявения иск.

Предвид съвпадението на изводите на двете инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход и изричната претенция, разноски за настоящата инстанция се следват на въззиваемата. Доказано направените такива са в размер на 800 лв. – адвокатско възнаграждение, което е заплатено в брой съгласно удостовереното в представения договор за правна защита и съдействие от 20.09.2021 г.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20046325 от 18.02.2021 г., постановено по гр.д. № 7743/2019 г. на Софийски районен съд, 127 състав.

ОСЪЖДА Н. Й. М., ЕГН *****, да заплати на Ив. С. Ив., ЕГН *****, на основание чл. 78 ГПК сумата **800 лв.** (осемстотин лева), представляваща разноски за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____